

Tiden have indtaget. Til syvende og sidst er det altsaa det radikale Venstre og Socialdemokratiets Handlemaade og Optraeden, der er Skyld i, at vi i Øjeblikket have et nyt Ministerium, have den højtærede Forsvarsminister. Det bedrøver mig i øvrigt ikke personlig, men politisk, at den højtærede Forsvarsminister sidder paa den Plads, han sidder paa.

Hvis jeg endnu har nogle Minutter tilbage, vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle ganske korte Bemærkninger om det Forlig, det forhaabentlig stunder hen imod. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) var Gang paa Gang i Aftes fremme med en Forespørgsel, om vi vidste, hvorvidt Forslagene, naar de forlod dette Ting, vilde komme tilbage til os. Jeg skal overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sige, at det vide vi i den Gruppe, jeg tilhører, fordi vi, forinden vi gav vor Tilslutning til Ministeriet Holstein, havde sikret os fra de to konservative Grupper i Landstinget tilstrækkelig gyldigt Tilsagn om, at Lovene vilde ikke forlade dette Ting, før Sagkundskabens Opfattelse af Lovenes Indhold var æsket; og den forelaa. Derfor kunne vi i enhver Henseende være rolige for de Forhandlinger, der finde Sted, efter at Forslagene forlade dette Ting. Hvis de sagkyndige Autoriteter, og de blev i Aftes nævnte i deres Helhed, tror jeg, af vor ærede Ordfører, sige god for dem, som de ere, er det meget muligt, at de ikke komme tilbage til Folketinget, og saa ønske vi dem heller ikke herved igen. Men hvis de sagkyndige Autoriteter ikke sige god for dem, som de ere, have vi fuldt betryggende Garanti fra de to konservative Grupper i Landstinget for, at de komme herved igen. Jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ganske rolig foreløbig kan overtage Oplysningen overfor sine egne Vælgere og lade de konservative være i Fred. Jeg tror ikke, de bryde sig om hans Oplysning.

Jeg vil gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Han sagde i sin Tale forleden Dag, at naar man fremtidig skulde forhandle om Forsvarsspørgsmaalet, vilde Ordet „de sagkyndige“ overalt blive modtaget med et Smil. Jeg synes i Grunden, at der gøres Sagkundskaben Æret. Den er i de senere Aar bleven pint og plaget, trykket fra alle Sider, dels af Ministerierne, dels af Partierne, saaledes at den, ligesom alle andre, søger at strække sig saa langt og vidt som

overhovedet muligt, for at den kunde bidrage sit til, at der kunde opnaas et Resultat. Jeg vil sige, at det kan gerne være, man fra vor Side i nogen Grad har været med til at bringe Sagkundskaben i en vanskelig Stilling, og jeg vil endvidere sige, at jeg for mit Vedkommende ønsker ikke, at dette Forhold skulde fortsættes, thi jeg er, til Dels naturligvis, enig med det ærede Medlem og mange ærede Talere, der have udtalt, at Sagkundskaben ikke kan være det afgørende, det bestemmende. Men det kommer an paa, hvorledes man forstaaer det. Jeg forstaaer mit Forhold til den militære Sagkundskab saaledes, at hvis jeg spørger den, hvorvidt det og det er gavnligt, har den en Pligt til at svare mig ud fra en sagkyndig Opfattelse, og derefter bliver det mig, som træffer min Afgørelse med Hensyn til, om jeg efter dette Svar vil vedtage eller forkaste. Dette Forhold er det rette for Sagkundskaben, anden Stilling ønsker jeg ikke, den skal indtage, men jeg synes, at Bebrejdelser og Haan overfor Sagkundskaben er ganske uberettiget, og jeg vil paatale det, fordi den har været i en yderst vanskelig Situation i de sidst 2—3 Aar herhjemme.

Maa jeg, inden jeg slutter med et Par politiske Bemærkninger, hos den højtærede Forsvarsminister bede for Musikken, og maa jeg fremsætte en lille Tanke, jeg har syslet med — jeg ved ikke, om den kan udføres. Kunde man ikke beholde Musikken paa den Betingelse, at den fik en lidt videre Opgave end nu. Jeg har tilfældigvis et Par Gange overværet Militærkoncerter paa Landet, og jeg tror, at Militærmusikken — det er ikke, fordi den er militær — har ikke større Yndere og varmere Tilhængere end den jævne, brede Befolkning. Kunde man ikke lade de militære Orkestre — det er jo noget af den bedste Musik, vi have — tage den Opgave op at give Folkekoncerter og derigennem give Militærmusikken et bredere Grundlag. Hvis denne min Tanke kunde vinde Tilslutning fra de Radikales og Socialdemokraternes Side, vil jeg straks tilføje, at jeg ikke har det mindste imod, at de militære Orkestre faa Militærfrakkerne af paa de Dage, for at de ikke skulde paavirke Folket i militaristisk Retning; de maa gerne optræde civilt, naar de blot maa spille god Musik for den almindelige Befolkning. Hvis man paa dette Punkt kunde naa til en Forstaaelse, tror jeg, det vilde vække almindelig Tilslutning. (En Stemme: Hvad siger Sagkundskaben?) Det ved jeg ikke den kan jo blive spurgt.